

KARIN DE GRAAFF

De geur *van* appel bloesem

Nicole verhuist met haar dochtertje naar een oud landgoed, waar een appelboom een rijke geschiedenis met zich meedraagt.

DE DOCHTERS VAN BELVEDÈRE 1

Karin de Graaff

De geur van appelbloesem

De dochters van Belvédère 1

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789020561005
ISBN e-book 9789020561012
ISBN audiobook 9789020561029
NUR 340

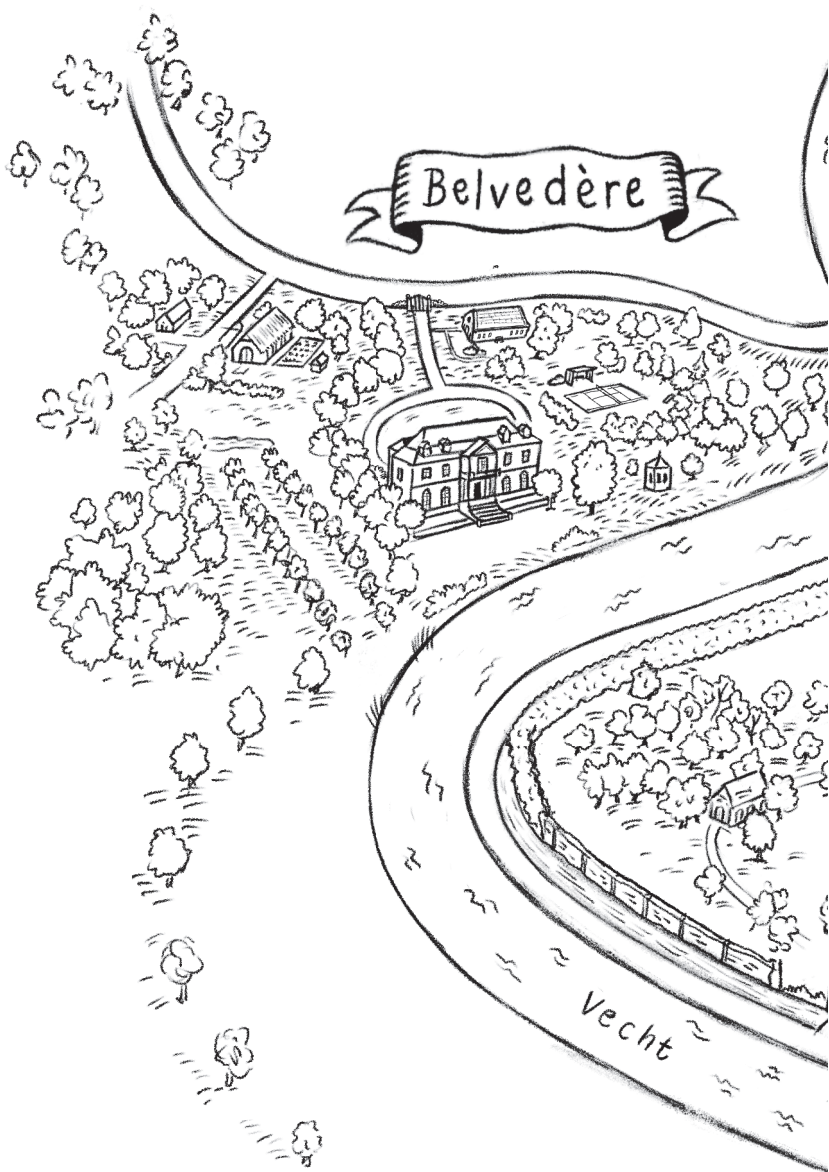
© 2026 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

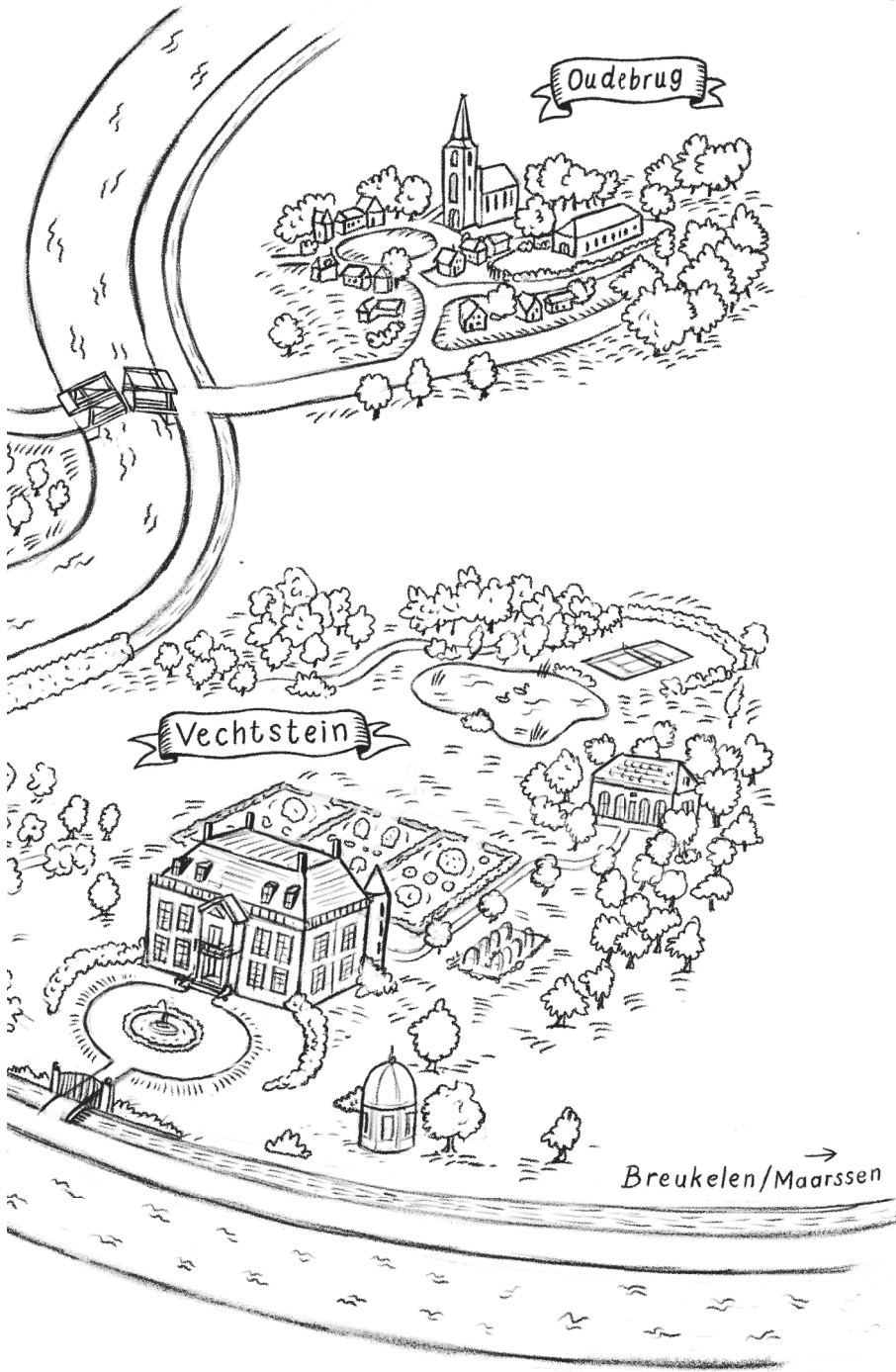
Omslagontwerp Studio Vonk & De Boer
Illustrator Saskia Halfmouw

www.zomerenkeuning.nl
www.karindegraaff.nl

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan.
Niets uit deze uitgave mag worden vervaelvoudigd en/of openbaar
gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door
geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriende-
lijke en verantwoorde wijze om te gaan met natuurlijke bronnen. Voor de
papiereditie van dit boek is daarom gebruikgemaakt van papier waar-
bij zeker is dat de productie ervan niet heeft geleid tot bosvernietiging.

1

Cato

1890

Met haar rok hoog opgesjord klom Cato via de stam en takken naar boven. Deze verstopperek in de esdoorn had ze een paar dagen geleden ontdekt.

Verderop stond haar broer Louis te tellen, met zijn neus tegen de grote treurbeuk in het midden van de tuin gedrukt. Van daaruit waren Johan, haar oudste broer, en alle zussen zo stil mogelijk weggerend. Alleen Suze deed niet mee, die was nog te klein.

Tak na tak ging ze verder tot ze zo hoog was dat Louis haar zeker niet zou zien, zelfs niet als hij omhoogkeek.

Zodra ze verstoppertje gingen spelen, wist iedereen dat ze zich in een boom zou verbergen. Haar favoriet was de enorme eik. Die had halverwege een brede tak die met de enorme stam het perfecte kommetje vormde. Cato klom er geregeld in om een boek te lezen.

De takken van deze esdoorn waren minder dik dan die van de eik, maar stevig genoeg om haar te dragen. Het dichte bladerdek zorgde ervoor dat ze goed verborgen bleef.

De verontwaardigde kreet van Lena, haar vijfjarige zusje, klonk. Ze was blijkbaar ontdekt.

‘Leentje, je maakt het mij erg makkelijk.’ Louis’ lach schalde over het grasveld. ‘Je kiest altijd dezelfde plek om je te verstoppen.’

Die plek kende zij ook. Lena zat steeds achter het witte prieel naast de tennisbaan.

Wat haar zusje antwoordde, verstond Cato niet, maar het ging gepaard met een hoop gemopper.

‘Help je mij met zoeken, Leentje?’ Haar broer wist goed hoe hij Lena’s aandacht op iets anders kon brengen.

Hun stemmen verdwenen.

Boven haar hoofd ruisten de vijfpuntige bladeren in de wind. Tegen het felle licht in kon ze duidelijk alle details van ieder blaadje zien. De nerven, het felle groen.

Cato ging verzitten en werd zich bewust van de tak waarop ze zat. Deze was minder geribbeld dan de takken van de eik. Haar vingers gleden over de gladde bast die wat grijzig van kleur was. Er kroop een zwart kevertje over de tak. Een zonnestraal viel door de bladeren en liet zijn dekschild olieachtig glimmen.

Verderop klonk een schreeuw. Louis had opnieuw iemand ontdekt. Daarop werd er hard gerend. De kippen, die op het gazon hun kostje bij elkaar scharrelden, stoven luid kakelend uiteen.

Door het bladerdek zag ze hoe haar broer een van haar zussen achterna zat. Aan de roze-wit gestreepte jurk te zien moest het Fiene zijn die zo snel als ze kon naar de buut holde. Haar zusje, dat met haar negen jaar een jaar jonger was, liet een teleurgestelde uitroep horen. Blijkbaar was Louis haar te vlug af.

Hoe ze ook voorover boog, ze kon de anderen niet zien. Wel zag ze tussen de takken en het groen de rivier waar ontelbare golfjes het zonlicht weerkaatsten. De schitteringen zorgden zelfs op haar verborgen plek voor een spel van licht en schaduw aan de onderkant van de takken.

De tuin aan het water was enorm. Groot genoeg voor de talloze spelletjes die ze samen graag speelden. Verstoppertje was favoriet, vooral omdat de vele slingerpaadjes met verdekte groene hoekjes zich daar goed voor leenden. Met haar zusjes speelde ze ook vaak dat

ze prinsessen waren. In de theekoepel stond een grote kist met oude kleren en hoeden waarmee ze zich konden verkleeden.

De ruime tuin met vele bomen en struiken omarmde het grote huis waarin ze woonden. Om Belvédère te kunnen zien moest ze naar rechts buigen. Tussen het groen ving ze nog net een glimp op. De gevel met de hoge ramen stak scherp af tegen het grasveld met de rozenperken.

Vanochtend had ze de tuinman geholpen die daar aan het schoffelen was. Zodra ze had gezien wat hij deed, was ze door haar knieën gezakt om onkruid weg te halen. Ze vond het leuk om de oudere man te helpen en hij waardeerde haar gezelschap, al had hij ook ditmaal hoofdschuddend een opmerking gemaakt over haar ongeschikte kleding.

Onder haar korte nagels waren nog restjes aarde te zien. Iedereen was eraan gewend dat haar handen er groezelig uitzagen, maar voordat ze straks naar binnen ging, moest ze ze eerst bij de pomp schrobben.

En die ongeschikte kleding...

Cato pakte een zakdoek om een vlek van haar lichte rok weg te vegen. Dat lukte nauwelijks. In gedachten hoorde ze nu al de brommerige stem van Dirkje, de dienstmeid die ook de was en het verstellwerk verzorgde. 'Wat doe je toch in de tuin? Kun je niet net als iedere andere jongedame binnen borduren of lezen?' Ze zou niet blij zijn met het extra werk dat Cato haar bezorgde. Alweer.

Ze nam zich voor om haar binnenkort een zakje chocoladeflikken te geven, want het gebeurde vaak dat haar kleren onder de groene en zwarte vegen zaten. Op school lukte het om schoon te blijven, maar dat was vooral dankzij de schorten die alle meisjes droegen. Zodra ze thuis was, ging ze de tuin in en vergat ze het bestaan van een schort.

Ze borg de zakdoek op, die inmiddels net zo groen gevlekt was als haar rok, en leunde tegen de stam. Boven haar hoofd landde een vogel, die luid krijsend opvloog zodra hij haar ontdekte.

Vanuit het huis klonk de bel voor de avondmaaltijd.

Ze ging rechtop zitten.

Was het al zo laat?

In de tuin kon ze geen van de anderen meer zien of horen. Ze schokschouderde. Het zou niet de eerste keer zijn dat het spel voortijdig afgebroken werd. Ze vond het niet erg. Verstoppertje spelen gaf haar een goed excuus om ver van iedereen rustig te dromen en na te denken.

‘Cato, kom je naar binnen?’ Fienes stem klonk vanaf het huis, precies op het moment dat ze zich uitstreekte om naar beneden te klimmen.

Terwijl ze zich met een hand vastklemde aan een tak, reikte ze met haar voet naar de tak eronder. ‘Ik ben al onderweg.’

De vrijheid smaakt als een appel zo zoet

'Volg je hart.' Dat zijn de laatste woorden van Cato's vader aan haar. Maar dat is makkelijker gezegd dan gedaan voor een meisje in 1890. Vooral als ze boven alles vrij wil zijn.

Cato groeit op aan de Utrechtse Vecht, op het sprookjesachtig mooie landgoed Belvédère. Het liefst brengt ze haar tijd door in de weelderige tuinen en leert ze alles over het kweken van fruit. Aan trouwen moet ze niet denken. Dan krijgt ze een kans die haar leven voorgoed zal veranderen...

Meer dan honderdtwintig jaar later vinden Nicole en haar dochtertje Saar een nieuw thuis op Belvédère. Het landgoed betovert ook hen. Wanneer Nicole een verscholen appelboomgaard vindt, treedt ze onbewust in de voetsporen van Cato.

Je proeft de liefde voor de streek op elke pagina.

Deze liefdevolle roman smaakt naar meer!

JET NIJLAND, AUTEUR VAN 'DE VROUWEN VAN DE MÉDOC'

KARIN DE GRAAFF schrijft zo beeldend dat je jezelf in de tuinen van Belvédère waant in deze warme, sfeervolle roman. Haar uitgebreide historische onderzoek zorgt bovendien voor een diepere laag. Eerder schreef Karin onder andere *Verdwaald* en de Liefdesstroken-serie.

Z&K
ZOMER & KEUNING

NUR 340

9 789020 561005 >